

РЕШЕНИЕ

№ 2869

гр. София, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 03.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **5503** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Х. А. С., ЕГН: [ЕГН] чрез адв. Т. Р. с адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу Решение № 2153-21-214/27.05.2022 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу Разпореждане № РНП-2-4-21-01106686 от 01.04.2022 г., на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

В жалбата до съда и в представени по делото молби са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт като издаден в противоречие с процесуалния и материалния закон Прави се възражение за изтекла погасителна давност на вземането по процесното разпореждане, което в потвърдената му част се отнася до възстановяване на получени суми за пенсия за периода от 01.01.2015г. до 30.06.2020г. Сочи се, че са нарушени правилата за доказване на неистинност на оспорените в разпореждането документи. В тази връзка се твърди, че процесното разпореждане е издадено без да са взети предвид всички представени от Х. С. писмени доказателства за удостоверяване на трудов стаж към Заявление № 2121-21-171 от 18.04.2019г. и по-конкретно повторното представеното УП-3 № 98 от 15.06.2020г., издадено от ДГ № 55 „Иглика“, С., удостоверяващ трудов стаж за периода от 07.01.2081г. до 11.03.1981г., като се твърди, че в първоначално представеното такава през 2013г. е допусната явна фактическа грешка. Последното

обстоятелство доказвало добросъвестността на жалбоподателката, при представяне на удостоверението към заявлението през 2013г. В жалбата се сочи, че забавеното пенсионно производство по посоченото заявление и пропускането да се изясни осигурителния стаж на жалбоподателката, представляват явно допуснато съществено процесуално нарушение. Твърди се, че неправилно е приложен текста на чл. 114, ал. 1 от КСО за събиране на неправомерно получен пенсия, при наличие на недобросъвестност, която според жалбоподателя не е доказана, като липсват мотиви в тази насока. Посочва се, че, не е доказано от административния орган, жалбоподателката да е приложила документ с невярно съдържание, който не ѝ е бил издаден от нейният осигурител и който да е бил признат за такъв по установения ред. При разглеждане на делото жалбата се поддържа от адв Р. и същият моли за отмяна на оспореното разпореждане. Представя писмени бележки. Не претендира разноски. Ответникът – директор на ТП на НОИ С. - град, представляван от юрк. В., оспорва жалбата. Излага съображения за законосъобразност на оспореното решение, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От данните по делото се установява, че въз основа на подадено от жалбоподателката заявление вх.№ МП- 121597/21.12.2013 г. с Разпореждане № [ЕГН] от 27.02.2014 г. ѝ е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст след внасяне на осигурителни вноски по реда на чл. 9а, ал.2 от КСО за 03 месеца и 21 дни, считано от 21.12.2013 г. Със заявление вх. № 2121-21-171 от 18.04.2019 г. Х. С. е поискала пенсията ѝ да бъде преизчислена за осигурителен стаж, придобит преди пенсионирането, като е представила Удостоверение № 5507-06-18/16.04.2019 г. за осигурителен стаж за периода от м. 04.1973 г. до м.06.1973 г. от ТПК „Х. Б.” [населено място]. В хода на образуваното пенсионно производство е установено дублиране между представения със заявлението стаж и вече зачетен такъв при отпускането на пенсията, поради което в изпълнение на чл.35 от АПК са изискани проверки от контролните органи на НОИ. Така също с писмо от 21.05.2019 г. лицето е уведомено, че следва да представи всички документи за осигурителен стаж - трудови книжки, образци УП-30 и УП-3. По повод на писмото на 12.06.2019 г. Х. А. С. е представила под опис изисканите ѝ документи, вкл. Удостоверение №113/31.07.1995 г., издадено от С. - Социално учебно професионално заведение и образец УП - 30 № 13/28.09.1981 г., издаден от Обединено детско заведение № 55.

Резултатите от извършената проверка по разходите на ДОО на Детска градина №55 „Иглика” са обективирани в изготвения Констативен протокол № КВ-5-21-00738944/24.03.2020 г. при която е установено, че детската градина е регистрирана на 18.10.1980 г., което изключва в нея да е полаган стаж през периода от 07.06.1973 г. до 03.04.1975 г. какъвто Х. С. е представила първоначално със заявлението си за пенсия и е зачетен при отпускане на пенсията ѝ. С Констативен протокол № КВ-5-21 -00763302/04.06.2020 г. за извършена проверка по разходите на ДОО на Детска градина № 55 „Иглика” е констатирано, че в дневника на издадените образци УП не фигурира такъв издаден на Х. А. С. за периода от 07.06.1973 г. до 03.04.1975 г.

С възражение от 25.06.2020 г. относно просрочие по заявлението ѝ от 18.04.2019 г. Х.

С. е депозирала образец УП-3 №98/15.06.2020 г. издаден от Детска градина 55 „Иглика“ за осигурителен стаж на длъжност прислужник-чистач от 07.01.1981г. до 11.03.1981г. и Удостоверение № РЛН20-уг51-1391/15.06.2020 г. за идентичност на лице с различни имена, издадено от СО, район Л..

За изясняване на фактичката обстановка, от [община] е изискано копие на семейните регистри на жалбоподателката. от които е установено, че Х. А. С. е променила местожителството си в [населено място] през 1976 г. Това обстоятелство е довело до съмнение относно положен от нея осигурителен стаж в [населено място] преди тази година и до проверка на представените документи за осигурителен стаж при отпускане на пенсията. Установено е, че е представен документ за положен от жалбоподателката осигурителен стаж от С.-Социално учебно професионално заведение [населено място] за периода от 07.10.1971 г. до 10.04.1973 г. Същият документ е издаден на Ш. А. Ю., което име не фигурира в представеното от жалбоподателката удостоверение за идентичност на лице с различни имена. Поради това с оспореното решение на административният орган документът не е приет като годно доказателство за удостоверяване на осигурителен стаж, поради което не е взет предвид като надлежен документ по смисъла на чл. 40 от НПОС при преценка на правото на пенсия.

Въз основа на извършените проверки и събраните доказателства е издадено разпореждане № 530421/258 от 25.09.2020 г. на Ръководител „ПО“, с което: 1. отменено е разпореждане № [ЕГН] от 27.02.2014 г., 2. отказано е отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст и с т. 3 - пункт последен е постановено надвзетата пенсия да се събере от лицето на основание чл. 114. ал. 1 от КСО. Разпореждане № 530421/258 от 25.09.2020 г. е обжалвано по административен ред, като по жалбата е постановено Решение № Ц2153-21-112/19.11.2020 г. на директора на ТП на НОИ С. град, с което по т. 3 е оставена без разглеждане, а по т. 1 и т. 2 е оставена без уважение, като неоснователна.

Срещу посоченото решение подадената до съда жалба е отхвърлена с Решение № 3706/08.06.2021 г. на АССГ постановено по адм. д. №12318/2020 г. След касационно обжалване е постановено Решение № 1273/10.02.2022г. на ВАС по адм. д. № 8651/2021 г., с което решението на АССГ е отменено в частта, в която е приета за недопустима жалбата срещу т. 3 от разпореждането от 25.09.2020 г., като в останалата ѝ част жалбата е отхвърлена. С посочената т. 3 е разпоредено събирането на надвзета пенсия. Съгласно мотивите изложени в посоченото касационно решение, задължение за възстановяване на пенсията възниква след влизане в сила на разпореждане по чл.98. ал. 1 от КСО.

С оглед на влязлото в законна сила Разпореждане № 530421/258 от 25.09.2020 г. е издадено потвърденото с обжалваното в настоящото производство решение на директора на ТП на НОИ разпореждане № РНП-2-4-21-01106686 от 01.04.2022 г. за възстановяване на неправомерно получените суми за пенсия ведно с дължимата законна лихва.

За да потвърди така издаденото разпореждане с оспореният административен акт на директора на ТП на НОИ е прието, че в оспореното разпореждане ясно са посочени документите за осигурителен стаж за периода от 07.06.1973 г. до 03.04.1975 г. от Обединено детско заведение № 55 и за периода от 07.10.1971 г. до 10.04.1973 г. от С.-Социално учебно професионално заведение [населено място], за които с влезли в сила съдебни актове е установено, че не отразяват вярно удостоверените в тях

обстоятелства и макар и официални документи, същите не се ползват с материална доказателствена сила. От събраните по делото доказателства съдът е приел за категорично установено, че с подаване на заявлението си от 21.12.2013 г. Х. С. е подала образец УП-3 №13/28.09.1999 г.. изд. от ОДЗ №55 за периода от 07.06.73 г. до 03.04.75 г. на длъжност „пом.възпитател“. Съдът също така е приел за неоснователно твърдението, че процесните документи е следвало да бъдат проверени през 2013 г. при отпускане на пенсията, тъй като същите не страдат от външни пороци, визирани в чл.40, ал. 3 от АПК, поради което проверката им не е била необходима. Едва след установяването на дублиращ се стаж пенсионният орган правилно е инициирал проверки за изясняването му. В оспореното решение е посочено, че влезлите в сила относими съдебни решения, които са известни на лицето в качеството му на страна по съдебното дело, изключва необходимостта от повтаряне на установеното от съда. Още от 2000г. е ясно задължението на пенсионния орган - да съхранява заявлението и приложенията към него документи, послужили за отпускане на пенсия, с изключение на документите за осигурителен стаж.

Предвид изложеното, решаващият орган е приел, че, предмет на обжалваното разпореждане не е дължимостта на неправилно изплатените суми от лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, а техният размер, като правният спор относно осигурителния стаж за периода от 07.06.1973 г. до 03.04.1975 г. Обединено детско заведение № 55 и за периода от 07.10.1971 г. до 10.04.1973 г. от С.-Социално учебно професионално заведение [населено място] е решен с влязъл в сила съдебен акт - Решение № 3706/08.06.2021 г. на АССГ по адм. д. №12318/2020 г./потвърдено с Решение № 1273/10.02.2022г. на ВАС по адм. д. № 8651/2021 г./ и не може да бъде пререшен. В тази връзка и на основание чл. 27, ал. 2, т. 1 от АПК е прието, че не се дължи произнасяне относно зачитането на осигурителния стаж на жалбоподателката. Административният орган е посочил, че процесното разпореждане е издадено на основание чл. 98, ал. 2 от КСО, въз основа на влязлото в сила разпореждане по чл. 98, ал. 1 и е за неоснователно изплатени суми за пенсия за ОСВ, като на основание чл. 114, ал. 1 и чл. 113 от КСО е определен конкретен размер на подлежащата на възстановяване недобросъвестно получена сума от пенсия за ОСВ в резултат на представените нередовни документи от ОДЗ № 55 [населено място] и С. - Социално учебно професионално заведение [населено място]. В оспореното решение на директора на ТП на НОИ е цитирана разпоредбата на чл.114. ал.1 от КСО, съгласно която недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно е лихвата по чл.113. В тази връзка е прието, че лицето е действало недобросъвестно с представянето на документи, въз основа на които е оформен осигурителен стаж, който не е положен действително, с цел придобиване на право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, поради което следва да възстанови неоснователно получените суми от пенсия, ведно със законната лихва по чл.113 от КСО. В оспореното решение е посочено, че жалбоподателката съзнателно е представила тези документи като е целяла да й бъде отпусната пенсия въз основа на същите. Обстоятелството, че издаването му в нарушение на законовите разпоредби е установено служебно в по-късен от отпускане на пенсията момент, не я прави добросъвестна и не може да служи като основание за освобождаване от нормативно установеното задължение за възстановяване на неоснователно получените суми за пенсия. Прието е, че недобросъвестността на Х. А. С. е доказана по недвусмислен начин с оглед на обстоятелството, че същата лично е представила

със заявлението си за пенсиониране пред пенсионния орган нередовни документи от С. - Социално учебно професионално заведение [населено място] и от ОДЗ № 55 [населено място]. В посоченото заявление от 21.12.2013 г. Х. А. С. е декларирала, че е запозната с документите, вписани в описа на стр. 2 от заявлението. В този смисъл - жалбоподателката е знаела, че е представила пред длъжностно лице по пенсионно осигуряване документ с невярно съдържание, въз основа на което у последното се е създало заблуждение, че по отношение на Х. С. е възникнало право на лична пенсия за ОСВ. В тази връзка е прието, че посоченото по недвусмислен и категоричен начин сочи на недобросъвестност и обосновава приложението на чл. 114, ал. 1 от КСО. В подкрепа на това обстоятелство административният орган се е позовал и на данните от [община], от които е установено и в последствие е потвърдено от жалбоподателката, при изслушването ѝ по реда на чл. 45 от АПК, че преди 1975 г. същата не е работила в [населено място]. При тези данни е прието, че представянето на документи за стаж за период преди 1975 г., в който лицето не е полагало труд в [населено място], обосновава недобросъвестност от негова страна при получаване на пенсия, определена въз основа на тези документи, тъй като същата е осъзнавала, че няма право да ѝ бъде зачетен стаж и за този период, през който не е работила в [населено място].

При горните изводи, решаващият административен орган е приел, че разпореждане № РНП-2-4-21-01106686 от 01.04.2022 г. е правилно и законосъобразно, в частта на определения общ размер /главница и лихви/ от 19 389,81лв. /лист 169 от делото/, произтичащо от неоснователно изплатена сума за пенсия, еднократна допълнителна сума и великденска еднократна сума за периода от 01.01.2015г. до 30.06.2020г., като в частта на установения размер за периода 01.12.2013г. до 31.12.2014г., с оглед направеното възражение за изтекла погасителна давност, е постановено да се отпише по давност на основание чл. 115, ал. 1 от КСО вземането от жалбоподателката за посочения период.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решение № 2153-21-214/27.05.2022 г. на директора на ТП на НОИ С. - град е връчено на жалбоподателя на 03.06.2022 г.

Жалбата срещу решението на директора на Териториално поделение на НОИ-С. до съда, е подадена чрез административния орган, на 15.06.2022 г. Сезиращата съда жалба, е подадена от активно процесуално легитимирано лице, което е адресат на издаденото решение от ответната страна, и чиито права и законни интереси са засегнати от същото. Оспорването е осъществено в законоустановения срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, същото е надлежно упражнено, поради което подадената жалба е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), приложим на основание чл. 118, ал. 2 от КСО съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – издаден ли е акта от компетентен орган, в писмена форма, спазени ли са материалноправните и административнопроизводствените правила; актът съобразен ли е с целта на закона.

В представените по делото писмени бележки от процесуалния представител на

жалбоподателя са изложени аргументи за прогласяване нищожността на оспорения акт и потвърденото с него разпореждания, което искане съдът е длъжен да разгледа преди да извърши контролът за законосъобразността и обосноваването им.

Съгласно чл. 149, ал. 5 от АПК административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето.

Нормативна уредба за недействителността на административните актове липсва. Няма законово определение за нищожни или унищожяеми административни актове. Те са установени в административноправната теория и в съдебната практика понятия, които допринасят за изясняване на понятията „нищожност“ и „унищожяемост“ и за изграждане на критерии за разграничаване на нищожните от унищожяемите административни актове. Един административен акт е нищожен, когато е засегнат от тежък порок - от неспазване на изрично определените в закона условия за валидността на административния акт или поради нарушаване на някое от нормативно установените изисквания за законност на административните актове - изброени съответно пет порока в чл. 146 АПК. Категорични критерии не са възможни, като преценката е с оглед на конкретни обстоятелства за допусната нередовност на акта. На първо място, като безспорен критерии за „нищожност“, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република България и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни - не пораждат правни последици. В Тълкувателно решение № 2/91 г. на ОСГК на Върховния Съд е посочено, че "всяка некомпетентност води до нищожност. В случая решение на директора на ТП на НОИ – С. град е издадено от оправомощен орган, в рамките на неговата компетентност, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО и приложената по делото Заповед № 1712/17.08.2015г. на Управителя на НОИ, удостоверяваща заеманата длъжност от издателя на оспореното решение. Обективизирано е в посочената в същата разпорежба писмена форма и е със съдържание, регламентирано в чл. 59, ал. 2 от АПК. Отговаря на изискването за мотивираност съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО. Означен е органът, който го е издал. Отрадени са направените от него при осъществяването контролна дейност фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и подписано е. От обстоятелствената част недвусмислено се изяснява, че контролиращият административен

орган споделя извода на издателя на административния акт за наличие на предпоставките по чл. 98, ал. 2, т. 2 и чл.114, ал. 1 от КСО за неоснователно получени суми от пенсия, при наличието на недобросъвестност. Разпореждане № № РНП-2-4-21-01106686 от 01.04.2022 г. също е издадено от компетентен орган, съгласно приложена по делото Заповед № 1015-21-247/04.12.2018г. на директора на ТП на С. град, удостоверяваща материалната компетентност на М. С. да издава разпореждания по чл. 98, ал. 2, т. 2 от КСО, в качеството ѝ на длъжностно лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване по смисъла на чл. 98, ал. 2 от КСО. Заповед № 1015-21-247/04.12.2018г. е издадена при условията на заместване от П. П., оправомощена със Заповед № 1016-40-772/18.07.2017 на подуправителя на НОИ, да изпълнява правомощията на директора на ТП на НОИ – С. град, при отсъствието му, поради разрешен платен годишен отпуск за периода 30.11.2018г. до 05.12.2018г., съгласно приложена Заповед № 2926/28.11.2018г. на управителя на НОИ. Заповед № 1016-40-772/18.07.2017, с която П. П. е определена да изпълнява правомощията на директор на ТП на НОИ – С. - град в случай на негово отсъствие е издадена от подуправителя на НОИ, изпълняващ функциите на управител основание чл. 37, ал. 3 от КСО в периода от 5.5.2017г., когато с Решение прието от 44-то Народно събрание е освободен Б. П. като управител на НОИ до 19.09.2017г., когато с Решение прието от 44-то Народно събрание е избран И. И. за управител на НОИ. Налице е надлежно упълномощаване и упражняване на установената от закона компетентност по издаване на оспореното решение, както и на потвърденото с него разпореждане. При тези данни съдът намира, че както оспореният административен акт, така и разпореждането потвърдено с този акт са издадени от компетентен орган. В тази връзка неоснователни се явяват изложените твърдения за нищожност на разпореждането, потвърденото с обжалваното в настоящото производство решение.

Спорният по делото въпрос се свежда до приложението на материалния закон – чл. 114, ал. 1 от КСО. Като правно основание на процесното разпореждане са посочени разпоредбите на чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 1 КСО. В тази връзка необходимо е да се отбележи, че нормата на чл. 98, ал. 2 КСО, дава възможност на длъжностните лица по чл. 98, ал. 1 КСО да издават разпореждания и за възстановяване на неоснователно изплатените суми за пенсии, а тази на чл. 114, ал. 1 КСО гласи, че недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания следва да се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113 КСО. Тук следва да се отбележи, че правилото на чл. 114, ал. 1 КСО е общо такова за Кодекса, приложимо при всички случаи, при които се установява хипотеза на недобросъвестно получаване на суми за

всякакви видове осигурителни плащания. В КСО не се съдържа легална дефиниция за понятието "добросъвестност/респ. недобросъвестност" при получаване на осигурителни плащания. В този смисъл уредбата в КСО сочи, че неправилно изплатените суми подлежат на връщане от субекта, който ги е получил, като поставя условието те да са получени недобросъвестно, т. е. лицето да е знаело според обстоятелствата, че този разход не му се полага или е извършило определени действия или пък е бездействало в нарушение на конкретно правило за поведение. Затова и настоящият спор е относно приложението на материалния закон – разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от КСО. От съвкупния анализ на цитираните разпоредби за настоящия съдебен състав следва извода, че по отношение на изложената от административният орган в решението на директора на ТП на НОИ С.-град недобросъвестност на Х. С. са налице конкретни, пълни и обосновани мотиви, които сочат при какви обстоятелства се е проявила нейната недобросъвестността при получаването на съответните суми. Настоящият съдебен състав намира, че по делото са налице доказателства, удостоверяващи проявено недобросъвестно поведение от страна на жалбоподателката. По делото няма спор, че при подаване на заявлението си от 21.12.2013г. Х. С. е описала като придобит осигурителен стаж именно периода от 07.06.1973 г. до 03.04.1975г. в Обединено детско заведение № 55, за който период е установено, че ОДЗ № 55 още не е регистрирано като заведение, като е установено, че периода 07.06.1973 г. до 03.04.1975г. се дублира с удостоверения осигурителен стаж в ТПК „Х. Б.“ [населено място] в периода м. 04 – м. 06. 1973г. /лист 20 от делото/ и ЧЛК „В.“ [населено място] в периода м. 03.1974г. – м. 07.1974г. , който жалбоподателката е декларирала вече при подаване на заявлението и за преизчисляване на пенсията през 2019г. Същевременно от данните по делото се установява, че при подаване на заявлението за преизчисляване на пенсията вх. № 2121-21-171#2/12.06.2019г. е представено Удостоверение № 13/28.09.1981г. за придобит стаж в същото ОДЗ № 55 [жк], но за периода 07.01.1981г. 11.03.1981г. на длъжност „помощник възпитател“ /лист 35 от делото/ и отново представено такова удостоверение от 15.06.2020г. /лист 47 и лист 63 от делото/ за същия период, но за длъжност „прислужник – чистач“, който удостоверен от жалбоподателката стаж се дублира със зачетеното време за осигурителен стаж в СД Търговия клон Хранителни стоки за периода 1.3.1976 до 21.04.1981г., съгласно пак представено от жалбоподателката УП №30-03-192/25.03.1985г. /лист 87/ по приложеното към настоящото дело за послужване дело № 12318/2020г. по описа на АССГ. Действително по делото липсва и безспорно е установено, че удостоверение № УП-30 № 13/28.09.1999г., документиращо стаж за периода 07.06.1973г. до 03.04.1975г. не се

намира в пенсионната преписка на жалбоподателката, но както основателно се заявява в представеното по делото становище на ответника, в разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от НПОС, действаща към подаване на заявлението от 21.12.2013г. липсва изискване към пенсионното досие да се съхраняват документи за осигурителен стаж. Същевременно наведеното в хода на настоящото производство твърдение на процесуалния представител на жалбоподателката, че посоченото удостоверение не е върнато от пенсионния орган се явява недоказано. Следва да бъде отбелязано, че спорът относно осигурителния стаж на жалбоподателката за периода от 07.06.1973 г. до 03.04.1975 г. от Обединено детско заведение № 55 и за периода от 07.10.1971 г. до 10.04.1973 г. от С.-Социално учебно професионално заведение [населено място] е решен с влязъл в сила съдебен акт. С Решение № 1273/10.02.2022г. на ВАС по адм. д. № 8651/2021 г., с което е оставено в сила Решение № 3706/08.06.2021 г. на АССГ по адм. д. №12318/2020 г., в частта, с която е отхвърлена жалбата на Х. С. против Решение от 19.11.2020г. на директора на ТП на НОИ С. град, в частта с която е оставена без уважение жалбата ѝ срещу т.1 и т. 2 от разпореждане № 530421/258 от 25.09.2020 г., е прието за установено, че издадените документи на Х. С. не отразяват вярно удостоверените в тях обстоятелства, поради което не се ползват с материална доказателствена сила. Съдът е приел също така за установено, че с подаване на заявлението си от 21.12.2013г. Х. С. е подала № УП-30 № 13/28.09.1999г. издадено от ОДЗ № 55 за периода 07.06.1973 г. до 03.04.1975 г. на длъжност „пом.възпитател“. Прието е също така за неоснователно твърдението, че процесните документи е следвало да бъдат проверявани през 2013г., тъй като същите не страдат от външни пороци, визирани в чл. 40, ал. 3 от АПК, поради което проверката им не е била необходима. Едва след установяването на дублиращ се стаж пенсионният орган правилно е инициирал проверка за изясняването му. На следващо място, при подаване на заявлението за първоначално отпускане на пенсия от 21.12.2013г. безспорно е установено, че жалбоподателката лично е представила образец УП-3 № 113/31.07.1995г., издадено от С. [населено място] за придобит стаж за периода от 07.10.1971г. до 10.04.1973г. на длъжност „курсист шевни машини“, за който период , с оглед на данните от [община], а в последствие е потвърдено от лицето, при изслушването му по реда на чл. 45 от АПК, че преди 1975г. същото не е работило в С.. В Заявлението, с което е представено посоченото удостоверение Х. С. е декларирала, че е запозната с документите, вписани в описа на стр. 2 от заявлението. Следователно представяйки и ползвайки се от гореописаните и представени пред органите на НОИ документи за трудов стаж, за които е имала яснота, че не съответстват на

действителното положение, жалбоподателката е действала в противоречие с принципа на чл. 4, ал. 3 от АПК. Това налага извода за проявена недобросъвестност, поради което последната дължи връщане на неоснователно получените суми, така и съгласно мотивите на Решение № 81/06.01.2020г. по адм.д. № 4655/2019г. по описа на ВАС. Събраните в хода на административното производство доказателства в конкретния случай сочат, че лицето е знаело или предполагало, че няма право да получи съответното плащане. В случая са налице съществени елементи от предпоставката "недобросъвестност" от обективно и субективно естество – настъпили правопроменящи или правоизключващи факти, които съзнателно да са укривани от дееца, с оглед постигане на неправомерна резултатна цел- неговото облагодетелстване. Добросъвестността се предполага до доказване на противното, а недобросъвестността на жалбоподателя е необходимо да бъде безспорно установена, като тежестта за доказването ѝ лежи върху административния орган. В този смисъл е и константната практика на ВАС, VI отделение: решения № 1234 от 04.02.2008 г. по адм. д. № 9467 от 2007 г, реш. № 6207 от 27.05.2008 г. по адм. д. № 1440 от 2008 г., реш. № 11902 от 13.10.2009 г. по адм. д. № 7531 от 2009 г., а в по-ново време реш. № 3997 от 21.03.2011 г. по адм. д. № 8559 от 2010 г., реш. № 5171 от 12.04.2011 г. по адм. д. № 10452 от 2010 г., реш. № 4132 от 22.03.2012 г. по адм. д. № 13436 от 2011 г. В случая, с оглед на установеното от административният орган и наличните по делото доказателства следва да се приеме, че жалбоподателката си е послужила с документи с недоказано съдържание по отношение на положения стаж за съответните периоди и на съответните длъжности посочени по- горе.

С оглед изложеното настоящият състав на съда, приема, че е налице недобросъвестност на Х. С., което обосновава извод за законосъобразност на оспореното решение, с която е потвърдено разпореждане № РНП-2-4-21-01106686 от 01.04.2022 г, в частта на определения общ размер на задължението /главница и лихви/ от 19 389,81лв, произтичащо от неоснователно изплатена сума за пенсия, еднократна допълнителна сума и великденска еднократна сума за периода от 01.01.2015г. до 30.06.2020г. Съгласно чл. 114, ал. 1 от КСО недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113 от същия кодекс. Последната разпорежба сочи, че вземанията за неправилно извършени осигурителни разходи се събират с лихва в размер на законната такава.

Неоснователно е и възражението на жалбоподателката, за изтекла погасителна давност за периода от 01.01.2015г. до 20.06.2020г., тъй като по отношение на вземането за 2015г., за което давността е започнала

да тече от 01.01.2016г. е спряна с обжалването на разпореждане № [ЕГН]/258 от 25.09.2020г. до приключването на спора с влизане в сила на 10.02.2022г. на Решение № 3706/08.06.2021г на АССГ по адм.д. № 12318/2020г., от която дата давността е прекъсната и е започнала да тече нова давност, съгласно нормата на чл. 115, ал. 3, т. 1 от КСО. По аналогични съображения давността е прекъсната и по отношение на вземането за 2017г.;2018г.;2019г. и 2020г., предвид влизане в сила на точки 1 и 2 от разпореждане № [ЕГН]/258 от 25.09.2020г.

При този изход на спора и предвид претенциите на ответника за присъждане на разноски по делото, съдът намира, че такива се следват и същите се констатираха в размер на 200 лв., съобразно разпоредбата на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, както и съобразно фактическата и правната сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София град

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. А. С., ЕГН: [ЕГН] срещу Решение № 2153-21-214/27.05.2022 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата й срещу Разпореждане № РНП-2-4-21-01106686 от 01.04.2022 г., на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, в частта на вземането на НОИ, установено с посоченото разпореждане общо в размер на 19 389,81лв. /главница и лихва/, произтичащо от неоснователно изплатена сума за пенсия, еднократна допълнителна сума и великденска еднократна сума за периода от 01.01.2015г. до 30.06.2020г.

ОСЪЖДА Х. А. С., ЕГН: [ЕГН] да заплати Националния осигурителен институт сумата от 200 /двеста / лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Р България в 14–дневен срок от съобщението му на страните.

СЪДИЯ: